

Shut up!

Ce-ar fi să ne mai înfrânăm pixurile încă două luni? Mai pe românește – deși am auzit cântecul acela de la Cerbul de Aur: *Shut up!* – să ne ținem gura până la 15 noiembrie 1993, până la primul minut după cele 90 de la Cardiff... Cui i se pare prea mult are posibilitatea să răcnească și peste o lună, după meciul cu Belgia, îngrozitoare posibilitate, dacă noi am putut face un coșmar și pentru rezultatul antrenamentului cu Fær Øer, echipă de pescari amatori care, scandinav vorbind, și-a luat ca model, pe bună dreptate, Norvegia. Pe șleau: cu coșmare sau coș-mic, nu mă simt mai bun, mai curajos decât Puiu Iordănescu ca să joc pe mâna lui Stângă, Gâlcă și Panduru, când descind din avioane Hagi, Răducioiu și Lupescu. Iordănescu nu-i mai nebun decât Dinu, Dinu n-a fost mai revoluționar decât Jenei, așa că fraza cea mai frumoasă a zilei de miercuri – scrisă de dl Tolontan în *Azi*: mai important decât dacă ne calificăm pentru State este că generația lui Hagi predă ștafeta celei a lui Stângă – rămâne pe hârtie. Pe hârtie toți suntem mai deștepți decât Puiu; iar la oral, nu-mi iese din auz fraza unui amic, tot miercuri, înaintea meciului: „...da’ de Răducioiu nu ne scapă nimeni?”.

Firește, cerând o lege a tăcerii pentru doar două luni, știu că e greu de respectat. Așa că, în loc să țip mai tare decât copiii aceia veseli din Toftir – cea mai senină amintire a meciului –, iau o enciclopedie în mână, ca să văd când și unde a mai dat un român patru goluri în deplasare. Peste o lună, la 14 octombrie, se împlinesc exact 20 de ani de la cea mai categorică victorie românească pe teren propriu: 9-0 cu Finlanda. Am fost acolo și n-ar fi

Respectiv imposibil = coșmar în perspectivă – ca pe 14 octombrie 1993 să-mi consacru articolul acestei aniversări. Va fi la o zi după meciul cu Belgia.

14 septembrie 1993

Fotbal plus 15 septembrie

La școală, domnilor!

Problema cea mai tristă a acestei zile de 15 septembrie – ziua deschiderii școlilor! – a fost, fără îndoială, gradul de incultură al fotbaliștilor noștri. Apărarea Stelei, a campionilor, a frizat analfabetismul. Propriii fundași erau pericolul principal pentru Stângaciu. Fiecare contraatac croat era un coșmar. Mai toți din jurul meu, zile întregi, au ignorat că acești zagrebieni au fost ai fotbalului iugoslav, cei mai desăvârșiți mingicari europeni, pe care nici un război nu-i va face să uite fotbalul. Jenei nu putea repara nimic la pauză? Sunt situații pe care nu le poate îndrepta nici o pauză. Și în sezonul trecut, cu Anvers, fiecare contraatac belgian ne făcea să închidem ochii, să nu ne uităm la Puiu Iordănescu. Dinu, cu naționala în America Latină, a încasat goluri peste goluri, pentru ca la Košice...

E de necrezut în ce hal au ajuns apărările noastre. Dacă acceptăm că Rapidulețul a fost singura echipă care ne-a dat un fior, ținând până în minutul 65 un 1-1 pe San Siro, nu putem trece peste imaginea unei apărări silite să joace o supraaglomerare de tip feroez care le-a dat italienilor o bătaie de cap ceva mai stranie decât a Craiovei în fața acelor pescari. Dar ce să mai știe în afara acestei supraaglomerări eroice și zăpăcite, în deplasare? Între aceste scene de groază se constată, firește, că n-avem atac, un

Respectabil, dens, consistent, serios. Se învâța cam din a II-a primară că cine n-are apărare n-are nici atac. Fără atac și fără apărare, doar cu mania de a confisca mingea, e cazul, domnilor, să lăsăm maidanul și să ne apucăm iar de învățatură, fotbalul având și el cultura lui. La școală, domnilor, că nu mai sunteți copii!

21 septembrie 1993

Fotbal plus un țâțâit

Ce-a pățit Marsilia?

Indiferent de rezultatele meciurilor de mâine din Cupele Europene, evenimentul pe care n-avem voie să-l trecem cu vederea, evenimentul numărul 1, trăit cu sentimentul unei fapte necunoscute altora din vechime, numai nouă ea căzându-ne pe cap, este retragerea titlului de campioană a Franței clubului din Marsilia pentru suspiciunea de a fi cumpărat un meci în finalul sezonului trecut. Suspiciunea – și nu dovada. Dovada o va aduce sau nu ancheta judiciară. Federația și-a făcut justiția ei. Bănuielile au fost suficiente pentru a-i lua coroana de campioană națională aceleiași echipe care câștigase și titlul european. S-a mai trăit cu așa ceva, în fotbalul nu minut cu minut, ci acela din deceniu în deceniu?

N-o spun cu vreo mândrie, îndeobște năroadă când e vorba de bătutul unei mingi. O spun ca un simplu cetățean al universului, bolnav de cât fotbal a văzut, ajuns chiar la concluzia că se joacă prea mult fotbal: mă bucur că trăiesc evenimente fără precedent, fie și triste, fie și neplăcute, alea la care se pune mâna la gură și se șoptește printre degete: „Așa ceva n-am mai auzit!”. Să-i iei campioanei

Respectați Europei și titlul național fiindcă o suspectezi de corupție...
tut! Dați-mi măcar dreptul la un țâțâit, nu cer mai mult.

După care întreb și eu, lucid, adică isteț, cum se cuvine când te-ai sărutat prima oară cu o fată în orașul București: „Auzi, Nae, la noi ce și cum ar fi făcut dacă...?”. Dar nu pot duce gândul până la capăt, fiindcă îl bruiază un alt eveniment istoric: galeria lui Dinamo scandând unor arbitri români care i-au luat un gol în minutul 90 „hoții! hoții!”. Am trăit-o și pe asta.

28 septembrie 1993

Fotbal plus Ljubljana

O noapte senzațională

Sunt ani lungi și nu prea buni de când o echipă românească, la nivel de Cupă a Campionilor Europeni, nu și-a mai lăsat, în deplasare fiind, adversarul K.O.! Vreo trei croați rămăseseră, miercuri, la Ljubljana, întinși pe iarbă, cu lacrimi în pumnii cu care-și ascuseseră fețele. În general sunt puține cazurile când un campion își câștigă calificarea afară, după ce a pierdut-o acasă. La noi, la români, cazurile sunt rarissime, mai totul depinzând de ce se face în munca la domiciliu. Steaua a fost deci formidabilă, deși n-aș spune că m-a făcut să merg pe pereți. Nu, n-am mers pe pereți, căci am ascultat meciul la radio, în bucătărie, incapabil să pun ceva în gură, încremenit în picioare... A fost o noapte din cele câteva senzaționale în cariera unui microbist.

Dar pentru a fi în bună ordine cu conștiința mea de cronicar și vecin, va trebui să-i spun croatului din fosta Iugoslavie, celui făcut K.O. pe gazon neutru, că nu va

Respectiv găsi în toată Europa decât o singură echipă capabilă să piardă, ca și el, cu 2-3 acasă, după ce a câștigat cu 2-1 în deplasare! Această echipă o poate găsi oricând, în România. Ea poate fi și Steaua – Steaua aceasta care joacă în Europa fotbalul cel mai apropiat de acela iugoslav, cu toate farmecele de mingicari și carențele lui fizice, cu cea maximă labilitate psihologică de la îngâmfare imediat la prostie, cu cea maximă frumusețe a paselor și fentelor în viteză. O imensă bibliografie ne stă la dispoziție, dinainte de '45 și după '45, întinzându-se de la glorioase 2-1 și 1-0 românești la Belgrad sau Zagreb, până la acel 6-4 fără de pereche, pentru Sušić, pe Ghencea... Nu mai plânge, croatule, și Steaua asta fantastică putea face ce ai făcut!

5 octombrie 1993

Fotbal plus Marc Rosset

Noi, cei de pe locul 20

Sătul de avancronicile la meciurile decisive ale României, care nu pot niciodată să spună altceva decât că trebuie să câștigăm, am citit și răsцитit clasamentul mondial pentru primele 20 de echipe naționale, stabilit pe 27 septembrie 1993 de FIFA. Mi s-a părut o treabă mult mai interesantă decât să-l bat la cap pe Puiu Iordănescu, nici eu neștiind ce să-i spun în cele câteva probleme ale lui care depășesc puterea de imaginație a Guvernului, dacă nu chiar a Parlamentului însuși. Clasamentul FIFA – fiindcă am fost până ieri la ora tenisului – este omologul clasamentului ATP, care stabilește, la zi, situația pe plan mondial dintre Sampras și Courier față de un 101-lea. În clasamentul FIFA, al primelor 20 din lume, România e exact a 20-a! Nu e rău, mai ales când ai fost și a 12-a, deși, după Košice,

Respectiv, ziceam că nu mai existăm. Imediat înaintea noastră sunt Nigeria și Columbia, „scandalul” fiind sus, la vârf, unde, după Brésil și Italia, găsim Norvegia! Viața rămânând interesantă în orice clasament – Belgia nu apare în primele 20. Am fi deci înaintea ei pe plan mondial, dar după ea în grup’șoara noastră americană. Nu vreau să trag vreo concluzie bazată pe pura statistică a unui an de luptă și victorii și eșecuri. Mai constat doar, în clasamentul mondial al tenismenilor, stabilit la 21 septembrie, că pe locul 20 – omologul nostru – e elvețianul Marc Rosset, unul din oamenii mei favoriți, campionul olimpic după o finală halucinantă în care tipul a fost pur și simplu eroic. E o pagină de glorie, bibliografie obligatorie pentru orice meci decisiv. Ca moment de destindere, eu le-aș da băieților din echipa României, într-o după-masă, meciul de la Barcelona al lui Rosset împotriva lui Sánchez. Nu știu la ce va ajuta, dar înaintea acestui meci decisiv, cine știe precis ce ne poate ajuta?

12 octombrie 1993

Fotbal plus Optinova

Cu capul pe umeri

Întrebarea e una: ne putem permite să ne ținem capul pe umeri, după acest 2-1 cu Belgia, sau ni-l pierdem o lună de zile, până la ora intrării pe terenul din Cardiff, când iar ni se vor tăia picioarele? Cu capul pe umeri, cred că nu putem să nu vedem că repriza a II-a a fost alta față de repriza I. În prima n-au existat nici o acțiune și nici o persoană periculoasă. Toată lumea – și noi, și ei – era blocată cu ochii pe Hagi și avea de ce. Jucătorul mare e